

Medlem (Rasmussen) havde havt Ordet først, men jeg skal udtale mig i Korthed. Naar der er Tale om en bellagelig Tilstand, som ogsaa vi i Adresse-forslaget have betegnet som en saadan, saa vil jeg dog sige, at i dette Dødblik er det faktiske Forhold ikke dette, at de to Ting ligge i Konflikt med hinanden eller have ligget i Strid om Lovforslag, der ere blevne sendte frem og tilbage; men naar der er hentydet til lange Rigsdage og saa Resultater, og vi anvende det paa den nuværende Rigsdag, bliver Forholdet dette, at en meget stor Mængde Sager har været sat i Bevægelse, men er ikke kommen til dette Ting, og at den Sag, som skal være færdig, efter lange Forhandlinger ikke endnu er kommen til os, nemlig Finantsloven. Om en Konflikt mellem Tingene foreligger der Intet. Hvis ikke allerede den ærede Formand havde mindet derom, vilde jeg have sagt, at jeg ikke tror, at det hører hjemme i denne Forhandling at komme tilbage til Spørgsmaalet om Forsatningsforandringer. Vi staa paa den gjældende Forsatnings Grund og forhandle efter denne. Jeg vil dernæst sige, at det vil meget lidet nytte at komme ind paa Forhandlinger om saadanne almindelige politiske Begreber som parlamentarisk Regjeringsform, naar man i det ene Dødblik taler om en parlamentarisk Regjeringsform, i det andet Dødblik om den konstitutionelle, og staa dem sammen, naar man i det ene Dødblik siger, at det ikke kommer an paa Flertallet, og det andet, at man vil have den parlamentariske Regjeringsform, som netop er grundet paa Flertallets Indflydelse paa Ministeriets Dannelselse. Istedetfor overhovedet at holde sig til disse ubestemte Forestillinger, om hvilke man selv siger, at man ikke kender Meget til dem, og at man ikke om dem veed, hvorledes de faae Liv og Skikkelse der, hvor de høre hjemme og have Gyldighed, tror jeg, at man maa faste Diet paa, hvad der fra anden Side er udtalt om Kæv fra en enkelt Del af Repræsentationen overfor Kongen, og paa, hvad vi overfor disse Udtalelser tro, at der bør siges om Ligeberettigelse for begge Dele af Repræsentationen ligeoverfor Hans Majestæt Kongen, samt om Hans Majestæts Ret og Frihed baade overfor det ene Ting og overfor den hele Repræsentation. Hvad jeg tror, der er Spørgsmaal om i dette Dødblik, og hvad jeg tror, at Landstinget for Kongen vil udtale med stort Flertal, med Bestemthed og Fasthed, uden at der behøves langtrukne Debatter for at give Udtalelsen Bægt, er, at vi med Bortkastelse af alle fra fremmede Lænde hentede Stikord og dertil knyttede uklare Forestillinger holde paa og ville holde paa det konstitutionelle Liv, saaledes som det i bestemte og tydelige Forskrifter er nedlagt i vor Grundlov. Det ville vi holde os til. I Grundloven staa, at begge Dele af Repræsentationen samvirke ligelig med Hensyn til Lovgivningen, og der staa, at Hans Majestæt selv

vælger sine Ministre. Derimod staa der Intet om nogetomhelst Hensyn, Hans Majestæt har at tage ved dette Valg. Det følger af sig selv, at en konstitutionel Regjering aldrig kan bestaa, naar ikke paa den ene Side Hans Majestæt tager de Kløge og forsigtige Hensyn, han maa tage, og paa den anden Side Repræsentationen tager de samme Hensyn. Det er en Samvirken, hvor man kommer hinanden imøde, og hvis der sker Ulykker, ligger Skylden der, hvor man ikke kommer imøde men vil paatvinge den anden Side, at den skal underordne sig. Det gælder om at finde den rette Føielighed, hvorved Kongen og Folkerepræsentationen kunne vike sammen. Der ligger, for at den kan komme tilstede, ogsaa Meget at varetage for Hans Majestæt Kongen, og det tro vi, at Hans Majestæt Kongen vil varetage, men vi ville hverken give ham Forskrifter eller tillade, at der gives ham ensidige Forskrifter i saa Henseende.

Rasmussen: Det er en Bemærkning, som jeg vil gjøre til den ærede Landsstingsmand for 1ste Kreds (Bloug). Jeg kan godt forstaa, at de, som gjorde Alt, hvad de kunde for at faae den reviderede Grundlov, nu ere tilfredse med den; det vilde have været en Bysynderlighed Andet. Men det vilde være ligesaa besynderligt, om vi, som faae en Fare derved, nu ikke fandt en Bekræftelse paa vor Frygt. For Dvrigt vil jeg sige, at naar jeg har omtalt Forsatningsforandringen, saa er det Hele, jeg har sagt — men det er maasse heller ikke Lidt — at jeg frygter for, at Stævningen, Skylden for, at Arbejdet ikke kan komme til at gaa tilfredsstillende og regelmæssig, ligger i Forsatningsforandringen. Det er den Frygt, jeg har; maasse kan den være ugrundet, og det vilde jo være godt, om det var saaledes, thi at ty til en Forsatningsforandring er ikke noget Ulysteligt, og allermindst for det politiske Parti, hvortil jeg altid har hørt; vi ere jo i Grunden vant til altid at trække det korteste Straa i saa Henseende. Om Tilstanden er eller vil blive anderledes, er maasse skjult, men imidlertid ere vi for nærværende Tid ikke bange for at optage en Kamp; saasnart Sandfælden bliver kastet, ere vi rede til at tage den op. (Hvischer: Hvem kaster den?) Vi kaste den naturligvis ikke, men en Indrømmelse, som det ærede Landssting har gjort, indeholdes i det andet Stykke af Adressen, hvor det siges, at Tilstanden er utilfredsstillende, og det er en Indrømmelse, som vi i Grunden maa takke de ærede Forslagsstillere for, thi det er et Bevis paa, at der er Noget, som skal bringes ilave. Jeg har ikke indladt mig paa at give noget Naad og heller ikke paa at gjøre nogen Bestyrdning, hverken til den ene eller til den anden Side, det har nogle andre ærede Medlemmer indladt sig paa, men det bliver